

that when with foled arms we weight the pros and cons we are no less a credit to our species. The tiger bounds to the help of his congeners without the least reflexion, or else he slinks away into the depths of the thickets. But that is not the question. What are we doing here, that is the question. And we are blessed in this, that we happen to know the answer. Yes, in this immense confusion one thing alone is clear. We are waiting for Godot to come-

Estragon: Ah!

Pozzo: Help!

Vladimir: Or for night to fall. (Pause.) We have kept our appointment and that's an end to that. We are not saints, but we have kept our appointment. How many people can boast as much?

Estragon: Billions.

Vladimir: You may be right.

Pozzo: Help!

Vladimir: All I know is that the hours are long, under these conditions, and constrain us to beguile them with proceedings which - how shall I say - which may at first sight seem reasonable, until they become a habit. You may say it is to prevent our reason from foundering. No doubt. But has it not long been straying in the night without end of the abyssal depths? That's what I sometimes wonder. You follow my reasoning?

Estragon: (*aphoristic for* once) We are all born mad. Some remain so.

Pozzo: Help! I'll pay you!

Estragon: How much?

Pozzo: One hundred frances!

Estragon: It's not enough.

Vladimir: I wouldn't go so far as that.

Estragon: You think it's enough.

Vladimir: No, I mean so far as to assert that I was weak in the head when I came into the world. But what is not the question.

Pozzo: Two hundred!

Vladimir: We wait. We are bored. (*He throws up his hand.*) No, don't protest, we are bored to death, there's no denying it. Good. A diversion comes along and what do we do? We let it go to waste. Come, let's get to work! (*He advances towards the heap, stops in his stride.*) In an instant all will vanish and we'll be alone once more, in the midst of nothingness.

He broods.

Pozzo: Two hundred!

Vladimir: We're coming!

He tries to pull Pozzo to his feet, fails, tries again, stumbles, falls, tries to get up, fails.

Estragon: What's the matter with you all?

Vladimir: Help!

Estragon: I'm going.

Vladimir: Don't leave me! They'll kill me.

Pozzo: Where am I?

Vladimir: Gogo!

Pozzo: Help!

Vladimir: Help!

Estragon: I'm going.

Vladimir: Help me up first, then we'll go together.

Estragon: You promise?

Vladimir: I swear it!

Estragon: And we'll never come back?

Vladimir: Never!

Estragon: We'll go to the Pyrenees.

Vladimir: Wherever you like.

Estragon: I've always wanted to wander in the Pyrenees.

Vladimir: You'll wander in them.

Estragon: (*recoiling*). Who farted?

Vladimir: Pozzo.

Pozzo: Here! Here! Pity!

Estragon: It's revolting!

Vladimir: Quick! Give me your hand!

Estragon: I'm going. (Pause. Louder). I'm going.

Vladimir: Well I suppose in the end I'll get up by myself. (He tries, **fails.**) In the fullness of time.

Estragon: What's the matter with you?

Vladimir: Go to hell.

Estragon: Are you staying there?

Vladimir: For the time being.

Estragon: Come on, get up, you'll catch a chill.

Vladimir: Don't worry about me.

Estragon: Come on, Didi, don't be pig-headed!
He **stretches** out **his** hand which Vladimir **makes** haste to seize.

Vladimir: Pull!
Estragon pull, stumbles, falls. Long silence.

Pozzo: Help!

Estragon: We've arrived.

Pozzo: Who are you?

Vladimir: We are men.
Silence.

Estragon: Sweet mother earth!

Vladimir: Can you get up?

Estragon: I don't know.

Vladimir: Try.

Estragon: Not now, not now.
Silence.

Pozzo: What happened?

Vladimir: (*viloently*). Will you stop it, you! Pest! He can think of nothing but himself!

- Estragon: What about a little snooze?
- Vladimir: Did you hear him? He wants to know what happened!
- Estragon: Don't mind him. Sleep.
Silence.
- Pozzo: Pity! Pity!
- Estragon: **(with a start)**, What is it?
- Vladimir: Were you asleep?
- Estragon: I must have been.
- Vladimir: It's this bastard Pozzo at it again.
- Estragon: Make him stop it. Kick him in the crotch.
- Vladimir: **(striking Pozzo.)** Will you stop it! Crablouse! **(Pozzo extricates himself with cries of pain and crawls away. He stops, saws the air blindly, calling for help. Vladimir, propped on his elbow, observes his retreat.)** He's off! **(Pozzo collapses.)** He's down!
- Estragon: What do we do now?
- Vladimir: Perhaps I could crawl to him.
- Estragon: Don't leave me.
- Vladimir: Or I could call to him.
- Estragon: Yes, call to him.
- Vladimir: Pozzo! **(Silence.)** Pozzo! **(Silence.)** **No** reply.
- Estragon: Together.
- Vladimir: Pozzo! Pozzo!
- Estragon: He moved.
- Estragon: Are you sure his name is Pozzo?
- Vladimir: **(alarmed)**, Mr. Pozzo! Come back! We won't hurt you!
Silence .
- Estragon: We might try him with other names.
- Vladimir: I'm afraid he's dying.
- Estragon: It'd be amusing?
- Vladimir: What'd be amusing?

Estragon: To try him with other name, one after the other. It'd pass the time. And we'd be bound to hit on the right one sooner or later.

Vladimir: I tell you his name is Pozzo.

Estragon: We'll soon see. (He reflects.) Abel! Abel!

Pozzo: Help!

Estragon: Got it in one!

Vladimir: I begin to weary of this motif.

Estragon: Perhaps the other is called Cain. Cain! Cain!

Pozzo: Help!

Estragon: He's all humanity. (*Silence.*) Look a the little cloud.

Vladimir: (*raise his eyes*). Where?

Estragon: There. In the zenith.

Vladimir: Well? (Pause.) What is there so wonderful about it?
Silence.

Estragon: Let's pass on now to something else, do you mind?

Vladimir: I was just going to suggest it.

Estragon: But to what?

Vladimir: Ah!
Silence.

Estragon: Suppose we got up to begin with?

Vladimir: No harm trying.
They get up.

Estragon: Child's play.

Vladimir: Simple question of will-power.

Estragon: And now?

Vladimir: Help!

Estragon: Let's go.

Vladimir: We can't

Estragon: Why not?

Vladimir: We're waiting for Godot.

Estragon: Ah! (*Despairing.*) What'll we do, what'll we do!

Pozzo: Help!

Vladimir: What about helping him?

Estragon: What does he want?

Vladimir: He wants to get up.

Estragon: Then why doesn't he?

Vladimir: He wants us to help him to get up.

Estragon: Then why don't we? What are we waiting for?

They help Pozzo to his feet, let him go. He falls.

Vladimir: We must hold him. ***(They get him up again. Pozzo sags between them, his arms round their necks.)*** Feeling better?

Pozzo: Who are you?

Vladimir: Do you not recognize us?

Pozzo: I'm blind.

Silence.

Estragon: Perhaps he can see into the future.

Vladimir: Since when?

Pozzo : I used to have wonderful sight - but are you friends?

Estragon: ***(laughing noisily)*** He wants to know if we are friends!

Vladimir: No, he means friends of his.

Estragon: Well?

Vladimir: We've proved we are, by helping him.

Estragon: Exactly. Would we have helped him if we weren't his friends?

Vladimir: Possibly.

Estragon: True.

Vladimir: Don't let's quibble about that now.

Pozzo : You are not highwaymen?

Estragon: Highwaymen! Do we look like highwaymen?

Vladimir: Damn it, can't you see the man is blind!

Estragon: Damn it ***so*** he is. ***(Pause.) So*** he says.

Pozzo : Don't leave me!

Vladimir: No question of it.

- Estragon: For the moment.
- Pozzo : What time is it?
- Vladimir: (*inspecting the sky*). Seven o'clock . . . eight o'clock...
- Estragon: That depends what time of year it is.
- Pozzo : Is it evening?
- Silence. Vladimir and Estragon scrutinize the sunset.***
- Estragon: It's rising.
- Vladimir: Impossible.
- Estragon: Perhaps it's the dawn.
- Vladimir: Don't be a fool. It's the west over there.
- Estragon: How do you know?
- Pozzo : (*anguished*) Is it evening?
- Vladimir: Anyway it hasn't moved.
- Estragon: I tell you it's rising.
- Pozzo : Why don't you answer me?
- Estragon: Give us a chance.
- Vladimir: (*reassuring.*) It's evening, Sir, it's evening, night is drawing near. My friend here would have me doubt it and I must confess he shook me for a moment. But it is not for nothing I have lived through this long day and I can assure you it is very near the end of its repertory.
- (*Pause.*) How do you feel now?
- Estragon: How much longer are we to cart him around. (*They half release him, catch him again as he falls.*) We are not caryatids!
- Vladimir: You were saying your sight used to be good, if I heard you right.
- Pozzo : Wonderful! Wonderful, wonderful sight!
- Silence.***
- Estragon: (*irritably*) Expand! Expand!
- Vladimir: Let him alone. Can't you see he's thinking of the days when he was happy. (*Pause.*) Memoria praeteritorum bonorum - that must be unpleasant.
- Estragon: We wouldn't know.

Vladimir: And it came on you all of a sudden?

Pozzo : Quite wonderful!

Vladimir: I'm asking you if it came on you all of a sudden.

Pozzo : I woke up one fine day as blind as Fortune. (Pause.) Sometimes I wonder if I'm not still asleep.

Vladimir: And when was that?

Pozzo : I don't know.

Vladimir: But no later than yesterday-

Pozzo : (violently.) Don't question me! The blind have no notion of time. The things of time are hidden from them too.

Vladimir: Well just fancy that! I could have sworn it was just the opposite.

Estragon: I'm going.

Pozzo : Where are we?

Vladimir: I couldn't tell you.

Pozzo : It isn't by any chance the place known as the Board?

Vladimir: Never heard of it.

Pozzo : What is it like?

Vladimir: (looking round.) It's indescribable. It's like nothing. There's nothing. There's a tree.

Pozzo : Then it's not the Board.

Estragon: (sagging). Some diversion!

Pozzo : Where is my menial?

Vladimir: He's about somewhere.

Pozzo : Why doesn't he answer when I call?

Vladimir: I don't know. He seems to be sleeping. Perhaps he's dead.

Pozzo : What happened exactly?

Estragon: Exactly!

Vladimir: The two of you slipped. (**Pause.**) And fell.

Pozzo : Go and see is he hurt.

Vladimir: We can't leave you.

Pozzo : You needn't both go.

Vladimir: **(to Estragon). You go.**

Estragon: After what he did to me? Never!

Pozzo : Yes yes, let your friend go, he stinks so. (Silence.) What is he waiting for?

Vladimir: What you waiting for?

Estragon: I'm waiting for Godot.
Silence.

Vladimir: What exactly should he do?

Pozzo : Well to begin with he should pull on the rope, as hard as he likes so long as he doesn't strangle him. He usually responds to that. If not he should give him a taste of his boot, in the face and the privates as far as possible.

Vladimir: **(to Estragon).** You see, you've nothing to be afraid of. It's even an opportunity to revenge yourself.

Estragon: And if he defends himself?

Pozzo : No no, he never defends himself.

Vladimir: I'll come flying to the rescue.

Estragon: Don't take your eyes off me.

He goes towards Lucky.

Vladimir: Make sure he's alive before you start. No point in exerting yourself if he's dead.

Estragon: **(bending over Lucky).** He's breathing.

Vladimir: Then let him have it.

With sudden fury Estragon **starts kicking Lucky, hurling abuse at him as he does so. But he hurts his foot and moves** away, **limping and groaning. Lucky stirs.**

Estragon: Oh the brute!

He sits down on the mound and tries to take off his boot. But he soon desists and disposes himself for sleep, his arms on his knees and his head on his arms.

Pozzo : What's gone wrong now?

Vladimir: My friend has hurt himself.

Pozzo : And Lucky?

Vladimir: So it is he?

Pozzo : What?

Vladimir: It is Lucky?

Pozzo : I don't understand.

Vladimir: And you are Pozzo?

Pozzo : Certainly I am Pozzo.

Vladimir: The same as yesterday?

Pozzo : Yesterday?

Vladimir: We met yesterday. (Silence.) Do you not remember?

Pozzo : I don't remember having met anyone yesterday. But tomorrow I won't remember having met anyone today. So don't count on me to enlighten you.

Vladimir: But-

Pozzo : Enough! Up pig!

Vladimir: You were bringing him to the fair to sell him. You spoke to us. He danced. He thought. You had your sight.

Pozzo : As you please. Let me go! (*Vladimir moves away.*) Up!
Lucky gets up, gathers up his burdens.

Vladimir: Where do you go from here.

Pozzo : On. (*Lucky, laden down, takes his place before Pozzo.*) Whip!
(*Lucky puts everything down, looks for a whip, finds it, puts it into Pozzo's hand, takes up everything again.*) Rope!
Lucky puts everything down, puts end of rope into Pozzo's hand, takes up everything again.

Vladimir: What is there in the bag?

Pozzo : Sand. (*He jerks the rope.*) On!

Vladimir: Don't go yet.

Pozzo : I'm going.

Vladimir: What do you do when you fall far from help?

- Pozzo : We wait till we can get up. Then we go on. On!
- Vladimir: Before you go tell him to sing.
- Pozzo : Who?
- Vladimir: Lucky.
- Pozzo : To sing?
- Vladimir: Yes. Or to think. Or to recite.
- Pozzo : But he is dumb.
- Vladimir: Dumb!
- Pozzo : Dumb. He can't even groan.
- Vladimir: Dumb! Since when?
- Pozzo : (suddenly **furious**). Have you not done tormenting me with your accursed time! It's abominable! When! When! One day, is that not enough for you, one day he went dumb, one day I went blind, one day we'll go deaf, one day we were born, one day we shall die, the same day, the same second, is that not enough for you? (Calmer.) They give birth astride of a grave, the light gleams an instant, then it's night once more. (He jerks **the rope** .) On!
- Exeunt Pozzo and Lucky. Vladimir **follows** them to **the edge of the stage, looks after them. The noise of falling reinforced by mimic of Vladimir, announces that they are down again. Silence. Vladimir goes towards Estragon, contemplates him a moment, then shakes him awake**
- Estragon : (**wild gestures, incoherent words. Finally.**) Why will you never let me sleep?
- Vladimir: I felt lonely.
- Estragon : I was dreaming I was happy.
- Vladimir: That passed the time.
- Estragon : I was dreaming that-
- Vladimir: (**violently**). Don't tell me! (Silence.) I wonder is he really blind.
- Estragon : Blind? Who?
- Vladimir: Pozzo.

- Estragon : Blind?
- Vladimir: He told us he was blind.
- Estragon : Well what about it?
- Vladimir: It seemed to me he saw us.
- Estragon : You dreamt it. (Pause.) Let's go. We can't. Ah! (Pause,) Are you sure it wasn't him?
- Vladimir: Who?
- Estragon : Godot.
- Vladimir: But who?
- Estragon : Pozzo.
- Vladimir: Not at all! (Less *sure.*) Not at all! (*Still less* sure.) Not at all!
- Estragon : I suppose I might as well get up. (*He gets up painfully.*) Ow! Didi!
- Vladimir: I don't know what to think any more.
- Estragon : *My feet! (He sits down again and tries to take off his boots.)*
Help me!
- Vladimir: Was I sleeping, While the others suffered? Am I sleeping now? To-morrow, when I wake, or think I do, what shall I say of to-day? That with Estragon my friend, at this place, until the fall of night, I waited for Godot? That Pozzo passed, with his carrier, and that he spoke to us? Probably. But in all that what truth will there be? (*Estragon, having struggled with his boots in vain, is dozing off again. Vladimir looks at him.*) He'll know nothing. He'll tell me about the blows he received and I'll give him a carrot. (*Pause.*) Astride of a grave and a difficult birth. Down in the hole, lingeringly, the grave-digger puts on the forceps. We have time to grow old. The air is full of our cries. (*He listens.*) But habit is a great deadener. (*He looks again at Estragon.*) At me too someone is looking, of me too someone is saying. He is sleeping, he knows nothing, let him sleep on. (*Pause.*) I can't go on! (*Pause.*) What have I said?
He goes feverishly to and for, halts finally at extreme left, broods.
Enter Boy right. He halts. Silence.

Boy : Mister . . . (*Vladimir* turns.) Mister Albert...

Vladimir: Off we go again. (Pause.) Do you not recognize me?

Boy : No Sir.

Vladimir: It wasn't you came yesterday.

Boy : No Sir.

Vladimir: This is your first time.

Boy : Yes Sir.

Silence.

Vladimir: You have a message from Mr. Godot.

Boy : Yes Sir.

Vladimir: He won't come this evening.

Boy : No Sir.

Vladimir: But he'll come to-morrow.

Boy : Yes Sir.

Vladimir: Without fail.

Boy : Yes Sir.

Silence.

Vladimir: Did you meet anyone?

Boy : No Sir.

Vladimir: Two other...(he hesitates) . .men?

Boy : I didn't see anyone, Sir.

Silence.

Vladimir: What does he do, Mr. Godot? (Silence.) Do you hear me?

Boy : Yes Sir.

Vladimir: Well?

Boy : He does noting, Sir.

Silence.

Vladimir: How is your brother?

Boy : He's sick, Sir.

Vladimir: Perhaps it was he came yesterday.

Boy : I don't know, Sir.

Silence.

Vladimir: **(softly)**. He has a beard, Mr. Godot?

Boy : Yes Sir.

Vladimir: Fair or . . . (he hesitates) . . . or black?

Boy : I think it was white, Sir.

Silence.

Vladimir: Christ have mercy on us!

Silence.

Boy : What am I to tell Mr. Godot, Sir?

Vladimir: Tell him . . . (he hesitates) . . . tell him you saw me and that... (he hesitates) **that you saw me. (Pause. Vladimir advances, the Boy recoils. Vladimir halts, the Boy halts. With sudden violence.)**

You're sure you saw me, you won't come and tell me tomorrow that you never saw me !

Silence. Vladimir makes a sudden spring forward, the Boy avoids him and exit running. Silence. The sun sets, the moon rises. As in Act I. Vladimir stand motionless and bowed. Estragon wakes, takes off his boots, gets up with one in each hand and goes and puts them down center front, then goes towards Vladimir.

Estragon : What's wrong with you?

Vladimir : Nothing.

Estragon : I'm going.

Vladimir : So am I.

Estragon : Was I long asleep?

Vladimir : I don't know.

Silence.

Estragon : Where shall we go?

Vladimir : Not far.

Estragon : Oh yes, let's go far away from here.

Vladimir : We can't.

Estragon : Why not?

Vladimir : We have to come back to-morrow.

Estragon : What for?

Vladimir : To wait for **Godot**.

Estragon : Ah! (Silence.) He didn't come?

Vladimir : No.

Estragon : And now it's too late.

Vladimir : Yes, now it's night.

Estragon : And if we dropped him? (*Pause.*) If we dropped him?

Vladimir : He'd punish us. (*Silence. He looks at the tree.*) Everything's dead but the tree.

Estragon : (*Looting at* the tree). What is it?

Vladimir : It's the tree.

Estragon : Yes, but what kind?

Vladimir : I don't know. A willow.

Estragon draws Vladimir to wards the tree. They stand motionless before it. Silence.

Estragon : Why don't we hang ourselves?

Vladimir : With what?

Estragon : You haven't got a bit of rope?

Vladimir : No.

Estragon : Then we can't.

Silence.

Vladimir : Let's go.

Estragon : Wait, there's my belt.

Vladimir : It's too short.

Estragon : You could hang on to my legs.

Vladimir : And who'd hang on to mine?

Estragon : True.

Vladimir : Show all the same. (*Estragon loosens the cord that holds up his trousers which, much too big for him, fall about his ankles.*

They look at tie cord.) It might do at a pinch. But is it strong enough?

Estragon : We'll soon see. Here.

They each take an end of the cord and pull. It breaks. They almost fall.

Vladimir : Not worth a curse.

Silence.

Estragon : You say we have to come back to-morrow?

Vladimir : Yes.

Estragon : Then we can bring a good bit of rope.

Vladimir : Yes.

Silence.

Estragon : **Didi.**

Vladimir : Yes.

Estragon : I can't go on **like** this.

Vladimir : That's what you think.

Estragon : If we parted? That might be better for us.

Vladimir : We'll hang ourselves to-morrow. (Pause.) Unless **Godot** comes.

Estragon : And if he comes?

Vladimir : We'll be saved.

Vladimir takes off his hat (Lucky's>, peers inside it, feels about inside it, shakes it, knocks on tie crown, puts it on again.

Estragon : Well? Shall we go?

Vladimir : Pull on your trousers.

Estragon : What?

Vladimir : Pull on your trousers.

Estragon : You want me to pull off my trousers?

Vladimir : Pull ON your trousers.

Estragon : (***realizing his trousers are down***). True.

He pulls up his trousers.

Vladimir : Well? Shall we go?

Estragon : Yes, let's go.

They do not move.⁵

(Curtain)

⁵ Samuel Beckett, Waiting for Godot (New York: Grove Press, 1954) , pp. 37-60.

การรอคอยที่สิ้นหวัง

3. แนววิจารณ์บทละครเรื่อง Waiting for Godot

โครงเรื่อง (plot)

แม้จะมีนักวิจารณ์วรรณกรรมหลายท่านพากันกล่าวว่าบทละครแอบเลิร์ดหรือ Waiting for Godot เป็นบทละครที่ไม่มีโครงเรื่อง ไม่มีการพัฒนาเนื้อเรื่อง เพราะมันไม่ได้เสนอเรื่องราวแก่ผู้อ่านหรือผู้ชม แต่นักศึกษาจะสามารถบอกหรือเล่าเรื่องอย่างคร่าว ๆ ได้หลังจากนักศึกษาได้อ่านบทละครทั้ง 2 องก์แล้ว

Waiting for Godot เป็นเรื่องของหนุ่มจรจัด (bump) 2 คนที่พากันมารอคอยใครคนหนึ่งที่เขาทั้งสองไม่เคยรู้จักมาก่อน ในขณะที่พวกเขา รอคอยอยู่นั้น เขาได้พบกับนายและบ่าวคู่หนึ่งเดินทางผ่านมาและนายและบ่าวคู่นี้ได้หยุดเพื่อสังสรรค์และสนทนากับหนุ่มจรจัดทั้งสอง จากนั้น ทั้งนายและบ่าวพากันเดินทางต่อไป (ในองก์ที่ 1) เมื่อทั้งสองคู่ได้พบกันอีก (ในองก์ที่ 2) นายของบ่าวกลับมึนดวงตาที่มึนมืด และการรอคอยบุรุษนิรนามของหนุ่มจรจัดทั้งสองก็ไม่เคยประสบความสำเร็จเลยแม้แต่ครั้งเดียว มีเด็กคนหนึ่งเปิดเผยตัวว่าเป็นเด็กรับใช้ (servant)

ของบุรุษนิรนามคนนั้น มาบอกเขาทั้งสองเสมอว่า “วันนี้มีสเตอร์โกโดต์ (Mr. Godot) มาไม่ได้ แต่เขาจะมาพรุ่งนี้แน่นอน”

ใจความสำคัญของเรื่อง (theme)

เบ็กเก็ตแสดงให้ผู้ชมเห็นสภาพชีวิตที่อ้างว้าง เต็มไปด้วยความหวาดกลัวและไร้ซึ่งแก่นสารของตัวละคร (character) พวกเขาไม่สามารถทำอะไรให้เสร็จสิ้นอย่างที่หวังได้สักอย่าง

ตัวละคร (character)

ตัวละครที่ปรากฏอยู่ใน Waiting for Godot มีอยู่ทั้งหมด 5 ตัว คือ วลาดีเมียร์ (Vladimir) เอสตราคอน (Estragon) ปอซโซ (Pozzo) ลัคกี้ (Lucky) และเด็กรับใช้ของโกโดต์ (Godot) เขาไม่มีชื่อเฉพาะของตนเอง ผู้แต่งเรียกเขาว่า “the Boy”

วลาดีเมียร์ (Vladimir)

เป็นตัวละครที่แสดงความเป็นเพศชาย (male) เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะของเขากับ เอสตราคอน วลาดีเมียร์จะเป็นผู้คุ้มกันเอสตราคอนตลอดเวลา

“Vladimir : No, But I do. It’s because you don’t know how to defend yourself. I wouldn’t have let them beat you.”⁶

(องก์ที่ 2)

วลาดีเมียร์เป็นนักเล่าที่ดีมากคนหนึ่งเขาพยายามหาเรื่องมาเล่าเพื่อฆ่าเวลาขณะนั่งรอโกโดต์ (Godot) แต่เขาไม่เคยทำตัวเป็นนักฟังที่ดีต่อเอสตราคอน เมื่อเอสตราคอนพยายามจะเล่าเรื่องบางเรื่อง หรือความฝันของเขาให้วลาดีเมียร์ฟัง

“Vladimir : Ah yes, the two thieves. Do you remember the story?

Estragon : No.

Valdimir : It’ll pass the time,“ (องก์ที่ 1)

“Estragon : I had a dream.

Valdimir : Don’t tell me !

Estragon : I dreamt that

Valdimir : DON’T TELL ME !

Estragon : This one is enough for you? (Silence.)

⁶ Samuel Beckett, *Waiting for Godot*. (New York : Grove Press), 1954 , p. 38.

⁷ *Ibid.*, p. 9

It's not nice of you, Didi. Who am I to tell my private nightmares to if I can't tell them to you?

Valdimir : Let them remain private. You know
I can't bear that.“ (องก์ที่ 1)

วลาดีเมียร์เป็นผู้ที่มีความจำดีที่สุดในเรื่อง เขาสามารถจดจำได้ว่าเขาได้เคยพบใคร
ชื่ออะไร หรือเคยกระทำอะไรร่วมกันไว้

“Valdimir : You don't remember any fact, any circumstance?
Estragon : Don't torment me , Didi.
Valdimir : The sun. The moon. Do you not remember?
Estragon : They must have been there, as usual.
Valdimir : You didn't notice anything out of the ordinary?
Estragon : Alas!
Valdimir : And Pozzo? And Lucky?
Estragon : Pozzo?
Valdimir : The bones.
Estragon : They were like fishbones.
Valdimir : It was Pozzo gave them to you.
Estragon : I don't know.
Valdimir : And the kick.
Estragon : That's right, someone gave me a kick.“ (องก์ที่ 2)

ในละครเรื่องนี้วลาดีเมียร์มีชื่อเล่นว่า ดิดี (Didi) สำหรับเพื่อนสนิทอย่างเอสตรากอน
และมีชื่อว่า นายอัลเบิร์ต (Mr. Albert) สำหรับคนแปลกหน้าทั่วไป เช่น เด็กรับใช้ของโกโดด์
หรือ the Boy

เอสตรากอน (Estragon)

เป็นเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยากของวลาดีเมียร์ เอสตรากอนเป็นผู้ที่มีอารมณ์ละเอียดอ่อน อ่อนไหว
และเป็นคนที่มั่งคั่งทางการเงินสูง เช่น เมื่อวลาดีเมียร์พูดถึง Dead Sea เอสตรากอนจะบรรยาย
ภาพของทะเลได้อย่างสวยงามมาก

⁸ Ibid., p. 11.

⁹ Ibid., p. 43.

“Valdimir : Do you remember the Gospels?

Estragon : I remember the maps of the Holy Land. Coloured they were. Very pretty. The Dead Sea was pale blue. The very look of it made me thirsty.”¹⁰ (องก์ที่ 1)

เอสตราคอนมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับเพศหญิง (Female) มาก เนื่องจากมีลักษณะเป็นคนอ่อนแอ เจ้าแง่แสนงอน

“Valdimir : You again! (*Estragon halts but does not raise his head Vladimir goes towards him.*) Come here till I embrace you.

Estragon : Don’s touch me!”¹¹ (องก์ที่ 2)

“Estragon : ... That’s where we’ll go, I used to say, that’s Where we’ll go for our honeymoon. We’ll swim. We’ll be happy.” (องก์ที่ 1)

เอสตราคอนเป็นคนที่จะทำอะไรเพื่อผลตอบแทน และค่อนข้างจะตะกตะก แม้เป็นเศษกระดูกไก่ที่ปอซโซโยนทิ้งไป เอสตราคอนยังนำมากินได้อย่างเอร็ดอร่อย

“Pozzo : Help! I’ll pay you!

Estragon : How much?

Pozzo : One hundred francs!

Estragon : It’s not enough.”¹² (องก์ที่ 2)

“Estragon : (*timidly*) Please Sir . . .

Pozzo : What is it , my good man?

Estragon: Er you’ve finished with the . . . er you don’t need the . . .er bones, Sir?”¹³ (องก์ที่ 1)

ปอซโซ (Pozzo)

สังเกตจากการแต่งกาย วิธีการปฏิบัติตนต่อคนของตัวเอง (ลัทธิ) หรือจากคำพูดและคำบอกเล่าของปอซโซ นักศึกษาจะพบว่า ปอซโซเป็นผู้ที่มีความเป็นอยู่ดีกว่าวลาดีเมียร์และเอสตราคอน

¹⁰ Ibid., p. 8.

¹¹ Ibid., p. 37.

¹² Ibid., p. 8.

¹³ Ibid., p. 52.

¹⁴ Ibid., p. 18.

“POZZO : Waiting? So you were waiting for him?

Vladimir : Well you see

Pozzo : Here? On my land?

Vladimir : We didn't intend any harm.

Estragon : We meant well.”¹⁵ (องก์ที่ 1)

“POZZO : ... The fresh air stimulates the jaded appetite.

*(He opens the basket, takes out a piece of chicken and a bottle of wine.) Basket! (Lucky advances, picks up the basket and goes back to his place.) Further! (Lucky takes a step back.)*¹⁶ (องก์ที่ 1)

ปอซโซ่มืออาหารที่ดี และเหล่าไวน์ดีมี ลักก็ก็เป็นทาสรับใช้ ในขณะที่วลาดีเมียร์และ เอสตรากอนมีเพียงหัวผักกาด (turnip) หัวแครอท (carrot) และผักกาดหนู (radish) สำหรับ ประทับชีวิตเพื่อรอคอยโกโคต์ต่อไป

“Vladimir : Would you like a radish?

Estragon : Is that all there is?

Vladimir : There are radishes and turnips.

Estragon : Are there no carrots?

Vladimir : No. Anyway you overdo it with your carrots.

Estragon : Then give me a radish. *(Vladimir fumbles in his pockets, finds nothing but turnips, finally brings out a radish and hands it to Estragon who examines it, sniffs it.)* It's black!

Vladimir : It's a radish.

Estragon' : I only like the pink ones, you know that!”¹⁷ (องก์ที่ 2)

ลักก็ (Lucky)

นักศึกษาจะทราบเกี่ยวกับลักก็น้อยมาก เพราะลักก็เป็นตัวละครที่พูดน้อยที่สุดในเรื่อง แต่การกระทำของลักก็สามารถเรียกร้องความสงสารจากวลาดีเมียร์ เอสตรากอนหรือแม้แต่ผู้อ่านเอง ลักก็เป็นทาสที่ซื่อสัตย์ของปอซโซมาโดยตลอด แต่ปอซโซต้องการขายลักก็เพื่อ

¹⁵ Ibid., p. 16.

¹⁶ Ibid., p. 17.

¹⁷ Ibid., p. 44.

สลัดเขาออกจากทางชีวิตของปอชโซ

- “Vladimir : You want to get rid of him?
 Pozzo : He wants to cod me, but he won't.
 Vladimir : You want to get rid of him?
 Pozzo : He imagines that when I see how well he carries.
 I'll be tempted to keep him on in that capacity.”¹⁸ (องก์ที่ 1)

The Boy

เป็นผู้แสดงตนต่อวลาดีเมียร์ว่าเป็นเด็กรับใช้ของโกโดต์ เป็นผู้นำข่าวเกี่ยวกับการเลื่อนกำหนดของโกโดต์มาบอกให้วลาดีเมียร์ทราบ และเป็นผู้อธิบายลักษณะของโกโดต์ให้วลาดีเมียร์ทราบ

- “Vladimir : (*softly*) Has he a beard, Mr. Godot?
 Boy : Yes, Sir.
 Vladimir : Fair or... (*he hesitates*) ... or black?
 Boy : I think it's white, Sir.”¹⁹ (องก์ที่ 2)

มีนักวิจารณ์วรรณกรรมหลายท่านได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการตั้งชื่อตัวละครในเรื่อง เอ.เจ.เลเวนธันส์ได้ตั้งข้อสังเกตว่า เบ็กเค็ทอาจตั้งใจให้ชื่อของตัวละครแต่ละตัวเป็นตัวแทนชนชาติต่างๆ อาทิ เช่น เอสตราคอนเป็นตัวแทนของชาวฝรั่งเศส วลาดีเมียร์เป็นชาวรัสเซีย ปอชโซเป็นชาวอิตาลี และลัคก็ก็เป็นชาวอังกฤษ²⁰

ในบทละครมีอีกชื่อหนึ่งที่สำคัญและมีอิทธิพลมากต่อละครเอก (major character) หรือวลาดีเมียร์และเอสตราคอน นั่นคือ โกโดต์ (Godot) นักศึกษาจะรู้จักกับโกโดต์จากบทสนทนาของวลาดีเมียร์และเด็กรับใช้ของโกโดต์ในองก์ที่ 1 และองก์ที่ 2 เป็นส่วนใหญ่ โกโดต์เป็นเจ้าของแพะและแกะมากมาย โดยมี the Boy และน้องชายช่วยดูแล

- “Vladimir : You work for Mr. Godot?
 Boy : Yes Sir.
 Vladimir : What do you do?
 Boy : I mind the goats, Sir.
 Vladimir : Is he good to you?

¹⁸ Ibid., p. 21 .

¹⁹ Ibid., p. 59.

²⁰ A. J. Leventhal , “The Beckett Hero”, Samuel Beckett. (New Jersey : Prentice - Hall , Inc., 1965), p. 49.

- Boy : Yes, Sir.
- Vladimir : He doesn't beat you?
- Boy : No, Sir, not me.
- Vladimir : Whom does he beat?
- Boy : He beats my brother, Sir.
- Vladimir : Ah, you have a brother?
- Boy : Yes, Sir.
- Vladimir : What does he do?
- Boy : He minds the sheep, Sir.“” (องก์ที่ 1)
- “Vladimir : What does he do, Mr. Godot? (Silence.)
Do you hear me?
- Boy : Yes, Sir.
- Vladimir : Well?
- Boy : He does nothing, Sir.
- Vladimir : (*softly*) Has he a beard, Mr. Godot?
- Boy : Yes, Sir.
- Vladimir : Fair or... (he *hesitates*)... or black?
- Boy : I think it's white, Sir.”²² (องก์ที่ 2)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของโกโด้ จะเห็นว่ามึลักษณะคล้ายกับพระเจ้า (God) ตามคำบอกจากสุนทรพจน์ของลักกี (Lucky's speech)

- “Lucky : God quaquaquaqu with white beard quaquaquaqu outside time without extension who from the heights of divine **apathia** divine athambia divine aphasia loves us dearly with some exceptions for reasons unknown ...”²³ (องก์ที่ 1)

²¹ Samuel Beckett, Waiting for Godot. (New York : Grove Press, 1954), p. 33.

²² Ibid., p. 59.

²³ Ibid., p. 28.

การใช้ภาษาและลีลาการเขียน

ชมมวล เบิกเค็ท ได้ดำเนินเรื่องด้วยถ้อยคำที่เป็นจริงและเป็นธรรมชาติ นักศึกษาจะพบว่ารูปประโยคไม่สลับซับซ้อนแต่อย่างใด คำพูดแต่ละคำที่เบิกเค็ทใช้ล้วนแต่เป็นคำที่ให้ความหมายชัดเจนอันสะท้อนให้เห็นความปรารถนาในการเลือกใช้คำเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ

ขณะที่วลาดิเมียร์และเอสตรากอนกำลังรอคอยโกโดต์ พวกเขาจะฆ่าเวลาด้วยการคุยกัน ถกเถียงกัน โดยการพูดสวนไปมา (crosstalk) บางครั้งอาจไม่มีความหมายใดๆ

“Vladimir : Where was I... How’s your foot?”

Estragon : Swelling visibly.

Vladimir : Ah, yes, the two thieves. Do you remember the story?

Estragon : No.

Vladimir : Shall I tell it to you?

Estragon : No.

Vladimir : It’ll pass the time. (*pause*) It was thieves, crucified at the same time as our Saviour. One--.

Estragon : Our what?

Vladimir : Our Saviour. Two thieves. One is supposed to have been saved and the other . . . (*he searches for the contrary of saved*) ... damned.”²⁴ (องก์ที่ 1)

เบิกเค็ทได้นำเอาวิธีการกำจัดคนบางคน หรือบางสิ่งให้ออกจากทางชีวิตของปอซโซที่รุนแรงจากผลงานเรื่องหนึ่งของจอห์น สไตน์เบ็ค²⁵ ที่มีชื่อว่า Of Mice and Men

“Pozzo : I do. But instead of driving him away as I might have done, I mean instead of simply kicking him out on his arse, in the goodness of my heart I am bringing him to the fair, where I hope to get a good price for him. The truth is you can’t drive such creatures away. The best thing would be to kill them.”²⁶ (Lucky weeps)” (องก์ที่ 1)

²⁴ Ibid., p. 6-7.

²⁵ จอห์น สไตน์เบ็ค นักเขียนแนวนวนิยายชาวอเมริกัน ได้รับรางวัลโนเบลในปี ค.ศ. 1962

²⁶ Samuel Beckett, Waiting for Godot. (New York : Grove Press, 1954), p. 21.

จอร์จ (George) ตัดสินใจที่จะปลดปล่อยเลนนี่ (Lennie) จากการตามล่าด้วยการยิงเลนนี่ เช่นเดียวกับความคิดของปอซโซ

ท่าทางการแสดงออกของตัวละครจะมีความสำคัญเท่ากับคำพูด ผู้อ่านหรือผู้ชมจะเรียนรู้ได้มากจากอากัปกิริยาของตัวละครและนักศึกษาจะเห็นว่ามีความเจ็บมากมายหลายแห่งในบทละครเป็นความเจ็บ ความไม่แน่ใจหรือแม้แต่ความว่างเปล่า (emptiness) ภายในจิตใจของตัวละครแต่ละตัว ขณะที่อ่านหรือชมละคร เราอาจเกิดความรู้สึกอึดอัด วูแวมวูในจิตใจไปตามเนื้อเรื่อง

- “Vladimir : Are you a native of these parts? (Silence.) Do you belong to these parts?
- Boy : Yes, Sir.
- Estragon : That’s all a pack of lies. **(Shaking the Boy by the arm.)**
Tell us the truth!
- Boy : **(trembling)** But it is the truth, Sir!
- Vladimir : Will you let him alone! What’s the matter with you?
(Estragon releases the Boy, moves a way, covering his face with his hands. Vladimir and the Boy observe him. Estragon drops his hands. His face is convulsed.) What’s the matter with you?
- Estragon : I’m unhappy.”²⁷ (องก์ที่ 1)
- “Vladimir : We have that excuse.
- Estragon : It’s so we won’t hear.
- Vladimir : We have our reasons.
- Estragon : All the dead voices.
- Vladimir : They make a noise like wings.
- Estragon : Like leaves.
- Vladimir : Like sand.
- Estragon : Like leaves. **(Silence.)**
- Vladimir : They all speak at once.

²⁷ Ibid., p. 33.

Estragon : Each on to itself.
(*Silence.*)”²⁸ (องก์ที่ 2)

เบ็กเค็ทได้ใช้ตัวละครที่เขาสร้างขึ้นมาให้เป็นตัวแทนเพื่อแสดงความคิดของเขาได้อย่างชัดเจน โดยส่วนตัวของเขาแล้วโลกยุคใหม่นี้ไม่ใช่สิ่งที่น่าอภิรมย์หรือน่าอยู่เท่าใดนัก

“The world in his eyes is only the mess.”²⁹

จากหลายจุดในเรื่อง นักศึกษาจะได้รับทราบและเรียนรู้ความคิดเห็นของผู้แต่งต่อหลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นไปในโลกปัจจุบันและนักศึกษาอาจได้ประทับใจกับมันด้วยตัวเองนับครั้งไม่ถ้วนในสังคมของเรา เช่น

1. “Never neglect the little things of life.”³⁰ (องก์ที่ 1)
2. “Pozzo : I too would be happy to meet him., The more people I meet, the happier I become. From the meanest creature on departs wiser, richer, more conscious of one’s blessings.”³¹
3. “Estragon : We should turn resolutely towards Nature.”³²
4. “Vladimir : ... Let us do something, while we have the chance! It is not every day that we are needed. ... To all mankind they were addressed, those cries for help still ringing in our ears. ...”³³
5. “Estragon : (*aphoristic for once*) We are all born mad. Some remain so.”³⁴

เบ็กเค็ทแสดงให้เห็นผู้อ่านหรือผู้ชมเห็นว่าวันเวลาได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว แม้ว่าตอนต้นและตอนจบของแต่ละองก์จะเป็นเวลาเดียวกัน สถานที่แห่งเดียวกันโดยใช้สัญลักษณ์ (symbol) และเวลาเป็นแกนสำคัญในการดำเนินเรื่องนี้อย่างมีความหมาย สัญลักษณ์ที่เบ็กเค็ทใช้ในการแสดงเวลา คือ

²⁸ Ibid., p. 40.

²⁹ Tom F. Driver, “Beckett by the Madeleine, Drama in the Modern World, (Samuel A. Weiss, ed. Lexington: D. C. Heath and Company, 1974), p. 457.

³⁰ Samuel Beckett, Waiting for Godot. (New York : Grove Press, 1954), p. 8.

³¹ Ibid., p. 20.

³² Ibid., p. 41.

³³ Ibid., p. 51.

³⁴ Ibid., p. 51.

1. ใบไม้ (leaf)

ในองก์ที่ 1 ระยะเวลาดิเมียร์และเอสตราคอนกำลังรอโกโดต์เขาจะเห็นต้นไม้ที่ไม่มีใบอยู่บริเวณแห่งนั้น เพราะขณะนั้นเป็นฤดูใบไม้ร่วง (fall หรือ autumn) แต่ในองก์ที่ 2 ต้นไม้นั้นกลับมีใบงอกออกมา แสดงให้เห็นว่าเวลาขององก์ที่ 2 นั้น เป็นฤดูใบไม้ผลิ (spring) นั่นเอง

“Vladimir : Look at it. (They look at the tree.)

Estragon : I see nothing.

Vladimir : But yesterday evening it was all black and bare.
And now it's covered with leaves.

Estragon : Leaves?

Vladimir : In a single night.

Estragon : It must be the Spring.

Vladimir : But in a single night!“““ (องก์ที่ 2)

2. ดวงตาของปอซโซ (Pozzo's eyes)

ขณะที่ปอซโซกำลังนำลัคกีไปขายและได้พบกับวลาดีเมียร์และเอสตราคอนนั้น ปอซโซยังมองทุกสิ่งทุกอย่างได้ด้วยตาของเขาเอง (องก์ที่ 1) แต่พอกลับมาปอซโซกลับมีดวงตามีคสนิท หรือตาบอด เราจึงสรุปได้ว่าเวลาขององก์ที่ 1 และองก์ที่ 2 ไม่ใช่เพียงข้ามวันหรือข้ามคืนเพียงคืนเดียวอย่างแน่นอน

“Estragon Pozzo and Lucky. Pozzo is blind. Lucky burdened an
before. Rope as before, but much shorter, so that Pozzo
may follow more easily.”³ (องก์ที่ 2)

โลกและสังคมภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เต็มไปด้วยความวุ่นวาย สับสน และความทุกข์ยากเดือดร้อน ผู้คนมีชีวิตที่หวาดผวาและว่างเปล่า บางคนไม่มีงานทำดังเช่นวลาดีเมียร์และเอสตราคอน บางคนได้แต่คอยให้พระเจ้า (God) มาช่วยให้หลุดพ้นจากสภาวะ และสิ่งแวดล้อมที่เลื่อมทรมาน เบิกเถิดได้ช่วยให้เราได้รับทราบถึงความจริงอันเป็นสัจธรรมนี้ผ่านตัวละครของเขา บางคนอาจยอมรับได้แต่บางคนอาจพูดว่า “ไร้สาระ” แล้วแต่ความคิดของแต่ละบุคคล

³⁵ Ibid., p. 42.

³⁶ Ibid., p. 49.

แบบฝึกหัดท้ายบท

1. จงวิจารณ์การรอคอยโกโดต์ของเอสตราคอนและวลาดีเมียร์ ถ้าท่านเป็นเขาทั้งสอง ท่านจะทำเช่นเดียวกันเช่นนี้หรือไม่? ทำไม?
2. ความสัมพันธ์ของเอสตราคอนและวลาดีเมียร์แตกต่างหรือเหมือนกับความสัมพันธ์ของปอซโซและลักก็อย่างไรบ้าง?
3. ใจความสำคัญของเรื่อง (theme) สัมพันธ์กับชื่อเรื่องของบทละครหรือไม่? ทำไม?
4. ท่านชอบตัวละครใดมากที่สุด? ทำไม?

หนังสืออ้างอิง

1. Beckett, Samuel, Waiting for Godot. New York : Grove Press, 1954.
2. Driver, Tom F., “Beckett by the Madeleine,” Drama in the Modern World. Lexington : D.C. Heath and Company, 1974.
3. Esslin, Martin, The Theatre of the Absurd. New York : Doubleday Company, 1961.
4. Leventhal, A.J., “The Beckett Hero,” Samuel Beckett. New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1965.
5. Weiss, Samuel A., Drama in the Modern World. Lexington : D.C. Heath and Company , 1974.